

1. Erin getrapt!

Bram trekt zijn wenkbrauwen op. Wat bedoelt Floor toch? Ze vormt met haar mond steeds één woord. Hij geeft Tijs een stootje. Zijn vriend kijkt op van zijn rekenboek. 'Floor', wijst Bram geluidloos. Tenminste, dat denkt hij.

'Doorwerken, Bram!' Zonder op te kijken van haar computer geeft juf Anne een waarschuwing.

Bram buigt zich vlug over zijn werk. Dat had hij kunnen weten. De oren van juf Anne zijn erg goed. Zelfs zo goed dat ze hoofdluis over je hoofd kan horen lopen. Dat beweert de juf zelf in elk geval altijd. Bram krabt eens in z'n haar. Van zijn moeder mag hij die zin thuis nooit zeggen, want dan heeft ze de rest van de dag jeuk.

Hij kijkt nog één keer naar Floor. Nu ziet hij ook Emma naar hem kijken. Samen lachen ze geheimzinnig. Wat die meiden toch hebben?

'Nog vijf minuten!' zegt juf Anne.

Bram kluift op de achterkant van zijn pen. Dat wordt nog even hard werken ...

'Wat fluisterde jij nu aldoor?' vraagt hij in de pauze aan Floor. Samen met Floor en Emma staat hij bij het schoolhek. Tijs hangt ertegenaan.

Floor lacht. 'Ik liep langs het bureau van de juf, van-

morgen. Haar agenda lag open en toen zag ik daar een heel leuk woord in staan.'

'Rapport zeker', bromt Bram.

Floor trekt haar neus op. 'Léuk woord, zei ik toch?'

Emma lacht. 'Ja Bram, ik had je slimmer gedacht.'

Bram hoort het niet eens. In zijn hoofd is de denkmaschine aangegaan. Als Floor en Emma zo lachen moet het wel iets echt leuks zijn. De juf heeft vaak goede plannen. Ze had aan het begin van het jaar een gezellige barbecue beloofd, maar die hebben ze eind september al gehad. De projectweek was in februari, net voor de vakantie. Schoolreis hebben ze dit jaar ni...
Ho! Stop! Wacht! Ineens weet hij het. Dát woord fluis-terde Floor.

'Boks', zegt hij tegen Floor. Hij houdt zijn vuist al in de lucht.

'Waar heb jij last van?' vraagt Tijs.

'Denk na', zegt Bram opgewonden. 'Wat gaan we dit jaar nog doen?'

Tijs haalt zijn schouders op. 'Ik denk veel rekenen en tekenen.

Veel taal

en af en toe naar de gymzaal.'

Floor geeft hem een duw. 'Een grote ramp. Maar we hebben ook nog ...'

En dan snapt Tijs het ook. Hij slaakt een kreet.

'Wat schreeuw je?' Maarten sluit zich bij het groepje

aan. Luuk komt ook aanrennen. Nog geen twee minuten later staat heel groep 7 bij het hek. Floor vertelt wat ze heeft gezien.

‘Yes!’ juicht Rhodé. ‘Van mijn broer heb ik gehoord hoe leuk het was.’

‘En mijn zus heeft toen de hele week niet geslapen’, scheidt Luuk op.

Bram kijkt hem aan. ‘En jij gelooft dat?’

Luuk krijgt een kleur. ‘Nou ja, ze was echt heel veel wakker geweest.’

‘Ik ben anders ook niet van plan om veel te slapen’, lacht Floor.

Opgewonden dromt groep 7 even later de klas in. Zou de juf hun nu meer gaan vertellen over misschien wel de leukste week van groep 7?

Juf Anne komt binnen. In haar ene hand een volle koffiemok, in haar andere hand twee repen chocolade en een appel. Voorzichtig loopt ze naar haar bureau. ‘Doe jij de deur even dicht?’ vraagt ze aan Rhodé.

‘Ik denk dat ik later juf wil worden’, zegt Emma. ‘Al die traktaties vind ik een goed idee.’

Juf Anne zucht. ‘Zware baan, hoor. Ik weet niet of jij dat wel vol zou houden.’

‘Die traktaties opeten?’ roept Tijs. ‘Dat gaat me zeker lukken. En de rekensommen laat ik de kinderen gewoon zelf maken. Zo doet u het toch ook?’

De hele klas lacht.

Juf Anne zucht nog een keer. Nu heel diep. 'Ik merk het al. Jullie vinden dat ik niet hard genoeg werk. Dat wil ik natuurlijk niet. Laat ik jullie dus maar vijf taallessjes laten maken, dan moet ik vanavond veel nakijken. Dat is de enige oplossing.'

Even is groep 7 stil. Meent de juf het nu? Bram kijkt haar onderzoekend aan. Juf Anne houdt haar gezicht strak in de plooi. Maar dan ziet hij dat ze op haar lip bijt. Dat doet ze altijd als ze hen voor de gek wil houden.

'Pak je schrift maar. We beginnen met dictee.'

Bram wil wat zeggen. 'Nee Bram', zegt juf Anne. 'Geen tijd voor geintjes. We gaan aan het werk. Anders krijg ik het volgende week op de contactavond weer te horen.' Ze zet een deftige stem op. 'Juf Anne, mijn zoon heeft een redelijk rapport. Maar u haalt beslist niet het onderste uit de kan. We hebben de indruk dat u niet alle tijd op een schooldag benut om onze zoon tot het uiterste te stimuleren.'

'Stimuleren?' roept Bas. 'U doet in ieder geval niet mijn vader na. Want die heeft een hekel aan leren.'

Juf Anne legt haar vinger op haar mond. 'Ik tel tot vijf en dan ligt op elke tafel een schrift. Eén, twee, drie, v i e r, v i j f. Schrijf op: "De klas krijgt dictee."'

Bram pakt vlug een pen uit zijn etui en begint met

schrijven. Juf Anne herhaalt de zin. 'De klas krijgt dictee.'

Opnieuw kijkt Bram naar de juf. Wat een vreemde zin. Dit zijn wel erg makkelijke woorden voor een dictee.

Juf Anne staart in het boek dat ze vastheeft. Ze kijkt op. Bram blijft haar strak aanstaren. Ineens geeft de juf hem een knipoog. Nu weet Bram het zeker. Ze houdt de klas voor de gek.

'De kinderen ...' gaat juf Anne verder. Ze kijkt de klas rond. 'De kinderen', herhaalt ze langzamer, 'zijn er a l l e m a a l ...' Bram legt zijn pen neer. Dit schrijft hij niet op. Tijs kijkt verbaasd opzij.

'De kinderen zijn er allemaal in getrapt, op één na', zegt juf Anne.

'Huh, wat een rare zin', roept Maarten.

'Oooh juf! Ik geloofde u écht', zegt Floor. 'Wat kunt u ineens streng zijn.'

'Goed dat ik dat weet', zegt juf Anne. 'Als ik jullie aan het werk wil hebben, moet ik dus gewoon veel strenger en kattiger zijn.'

'Liever niet', zegt Luuk. 'Het is altijd juist heel gezellig bij u in de klas.'

'Wil je een tien voor je dictee?' grapt Tijs.

Juf Anne lacht. 'Jullie hebben allemaal een tien. Maar even iets heel anders. Volgens mij heb ik vanmorgen per ongeluk mijn agenda open laten liggen en had een

slimmerik daar een aantekening in zien staan. Klopt dat?’

Iedereen knikt. ‘Gaan we echt op kamp?’ roept Luuk.

Juf Anne trekt een moeilijk gezicht. ‘Dat is nog wel een beetje een probleem. Want, en dat is écht geen grap, de locatie waar de school elk jaar naartoe gaat, is vorige week afgebrand.’

Floor slaat haar hand voor haar mond. Emma krijgt een kleur. ‘En nu?’ vraagt ze.

Juf Anne haalt haar schouders op. ‘Ik weet het ook nog niet’, zegt ze. ‘Ik heb het al met de directeur besproken, maar die wist ook zo snel nog geen oplossing. Hij zal bij andere scholen navragen waar zij altijd heen gaan.’

‘Het was toch een huis in het bos?’ vraagt Luuk. ‘Dat zei mijn zus toen.’

De juf knikt. ‘Het stond aan de rand van het bos. Op een heel leuk plekje. Vorig jaar was mijn eerste jaar hier op school en toen ben ik er geweest. Je kon er heel goed een spannende speurtocht doen. Zelfs meester Rien vond het eng.’

‘Echt?’ roept Luuk. ‘Gaat meester Rien dit jaar weer mee?’

‘Ook dat weet ik nog niet’, zegt de juf. ‘Dat ligt er een beetje aan welke invalleerkracht er een week kan komen.’

Bram hoort het maar met een half oor. Hij zit in zijn gedachten bij het huis in het bos. Eigenlijk zou hij veel liever naar de zee gaan. Bomen zijn wel mooi, hoor. En je hebt ze nodig omdat ze zuurstof maken. Maar de zee, die vindt hij pas echt leuk. Heerlijk in de golven springen. De vader van Marco boft maar. Die ziet bijna elke dag de zee! Die is beheerder* op ...

Ineens houdt Bram zijn adem in. Zijn gedachten buitelen door zijn hoofd. Als ...

‘Juf!’ roept hij door de klas. ‘Ik heb een idee!’

De hele klas kijkt ineens naar hem. Bram krijgt er een kleur van. Waarom roept hij dat nu zomaar door de klas!

‘Wat heb je bedacht, Bram?’ vraagt de juf.

‘Ik moest ineens aan de vader van Marco denken. Vorig jaar zat hij in groep 8. Weet u dat nog?’

‘Natuurlijk weet ik dat nog’, zegt juf Anne. ‘Marco kon niet mee op schoolreis, omdat zijn vader werkloos was geworden. En toen hebben jullie allerlei plannen bedacht waardoor hij toch mee kon. Uiteindelijk kreeg zijn vader weer werk als beheerder op een camping. Vlak bij de zee. Een tijdje later zijn ze zelfs verhuisd, want er kwam een woning naast de camping vrij. En ze waren bezig met een kampeerboerderij. Als die al klaar zou zijn ... Wat een geweldig idee, Bram!’

Ze klakt met haar tong. ‘Zon, zee en zand ... Ik zie ons daar al helemaal liggen luiers op het strand. Het zou

fantastisch zijn als we daar terecht konden. Na schooltijd ga ik het meteen met de directeur bespreken. Jullie horen er meer van!’

Tijs geeft Bram een por. ‘Superplan! Zien we Marco ook meteen weer eens ...’

‘Ja! Ik hoop zo dat het doorgaat’, zegt Bram.

* Zie “Het geheim van groep 6”